

Om den tilfældige henkasten af affald og lignende henvises til forslaget § 63.

Til § 44 og 45.

Bestemmelserne er nye.

Betænkning s. 189 f og 167 ff.

Bestemmelserne giver bemyndigelse for ministeren for kulturelle anliggender til med tilslutning af den pågældende ressortminister at indføre en anmeldelsesordning for private anlægsarbejder, således at disse skal godkendes af ministeren eller vedkommende fredningsplanudvalg. Såfremt godkendelse nægtes eller den anlæggende ikke kan tiltræde eventuelle vilkår, kan han anmode om, at der bliver rejst sædvanlig fredningssag. Dette sidste gælder dog ikke, såfremt godkendelse af projekter om udnyttelse af forekomster tidsbegrænses, eller der stilles de i § 44, stk. 2, nævnte vilkår.

En sådan ordning kan etableres for forskellige kategorier af private anlæg. Specielt kan peges på udvindelse af råstoffer i jorden, dambrug, andre vandløbsreguleringer og pelsdyrfarme.

I en af naturfredningskommissionen foretagen analyse af problemerne omkring udvindelse af råstoffer i jorden skelner man mellem de råstoffer, der kan træffes i alle egne af landet (teglværkser, sand, grus og sten) eller dog er udbredte i visse landsdele (kalk og kridt, brunkul, tertiært kvartsand) og råstoffer, der kun forekommer i meget begrænsede områder (moler, gränit). Kommissionen finder, at der i spørgsmålet om udnyttelsen af alle de forskellige former for råstoffer foreligger et sammenfald af interesser i sikringen af landskabsformer m. v. og hensynet til en god økonomi i råstofudnyttelsen. Kommissionen har derfor peget på, at man snarest muligt bør tage op til overvejelse at gennemføre en lovgivning, der under hensyn til samtlige i betragtning kommende samfundsinteresser, indfører kontrol med udnyttelsen af landets råstoffer i form af indførelse af en almindelig koncessionsordning.

Ved lov om landbrugsejendomme, lov nr. 114 af 4. april 1967, fastslås det i § 7, stk. 1, at jorderne til en landbrugsejendom skal udnyttes jordbrugsmaessigt, og at ingen del af jorderne må tages i brug til anden anvendelse. Landbrugsministeren kan dog gøre undtagelser herfra og bl. a. betinge en tilladelse til udnyttelse af særlige forekomster i jorden af, at de benyttede arealer ved passende behandling og tilplantning m. v. bringes i en sådan stand, at de ikke virker skæmmende for landskabet. I overensstemmelse med bemærkningerne til forslaget til landbrugsloven har bestemmelsen været praktiseret på den måde, at landbrugsministeriet har indhentet

fredningsplanudvalgets udtalelse om et projekt, forinden man fastsætter de nærmere betingelser i de enkelte tilfælde.

Landbrugslovens § 7 er umiddelbart gældende, men kun for landbrugspligtig jord, medens § 44 forudsætter, at der træffes beslutning om, at projekter til udnyttelse af forekomster i jorden skal godkendes af fredningsmyndighederne, inden arbejdet påbegyndes. Beslutning herom kan til gengæld træffes for hele landet eller dele af dette, altså også for ikke-landbrugspligtig jord.

Det må under hensyn hertil kunne forventes, at bemyndigelsen i medfør af § 44 navnlig vil finde anvendelse for de arealer, som ikke er omfattet af landbrugslovens § 7, og at afgørelser for så vidt angår landbrugspligtig jord fortsat normalt træffes af landbrugsministeriet efter forelægelse for fredningsplanudvalget. Hvis der herfra gøres særlige fredningshensyn gældende, så man f. eks. ønsker at gå videre end nævnt i § 44, stk. 2, må afgørelsen dog træffes af fredningsmyndighederne, der rejser fredningssag for det pågældende område, jfr. § 45.

Til kap. VI.

Kapitlet indeholder en ajourføring af den gældende lovs byggeliniebestemmelser i § 25.

Til § 46.

Gældende lovs § 25, stk. 1, 3 og 5.

Betænkning s. 219-36.

Ved tilføjelsen i *stk. 1* af „andre kyststrækninger“ markeres, at bestemmelsen også omfatter de steder på Nord- og Østbornholm, hvor klippen går direkte ned i havet.

Det tidligere kriterium: områder, der ligger inden for 100 m fra de for græs vækst blottede strandbredder, er opretholdt, men tydeliggjort ved angivelsen af, at beregningen foretages fra hvor „den sammenhængende grønsvær eller anden sammenhængende landvegetation“ begynder. Man kan heretter se bort fra det subsidiære kriterium i den gældende lov: „100 m fra daglig højvandslinie“, jfr. betænkningen s. 224-26.

Forslaget begrænser sig til opretholdelsen af den nuværende zone på 100 m som forbudszone. Det omtales i kommissionens betænkning, at denne bredde ikke er tilstrækkelig til at gøre strandbyggelinien til et effektivt led i den vigtige planlægning af vore kystarealer, og at den måtte have en bredde på i al fald 300 m, hvis den skulle kunne opnå dette. Kommissionens flertal har fundet, at også kystbebyggelsens planlægning naturligt må tages op i